

LELKIPÁSZTORI LEVÉL

Római Katolikus Egyházközség Vác - Felsőváros Plébánia
2020. NAGYBÖJT

Kezdődik a nagyböjt

Hamvazószerdán az Egyház hamut hint az a hívők homlokára: *„Emlékezz ember, hogy porból vagy, és porrá leszel!”* Elhangzik a felszólítás: *„Térjete meg, elközelgett Isten Országá!”* Az Úr húsvétjára, a mi megváltásunkra készülünk. Jézus meghív bennünket, hogy vonuljunk ki vele a pusztába (csöndbe, önmegtagadásba), hogy megtisztuljunk, hogy helyet készítsünk a szívünkben.

Külső önmegtagadások:

- Böjtöltessük a szemünket! A szem a lélek ablaka. Sok halálos bűn kezdődött a szemem keresztül.
- Böjtöltessük a fülünket! Nem kell mindent megtudni. Zárjuk el fülünket minden megszólás és pletyka elől.
- Böjtöltessük a nyelvünket! A sok beszédben nem lehet elkerülni a bűnt. Teremtsünk csendet magunkban és magunk körül.
- Böjtöltessük a testet azzal, hogy nem adunk meg neki minden kényelmet! A test legnagyobb böjtölése az álom elvonása. Kezdődjék a kelés fürge, vidám, nagylelkű kiugrással...

Belső önmegtagadások:

- Tagadjuk meg kishitőségünket!
- Tagadjuk meg elpuhultságunkat!
- Tagadjuk meg magunkat az emberekkel való viszonyunkban. Elviselni a nehezen elviselhetőt.

Radó Polikárp nyomán

Visszatérni a jelenbe

Kis Szent Teréz *Énekem a mai naphoz* című verse elgondolkodtat bennünket. Első sorai így hangzanak:

*„Az életem csak egy pillanat,
egy múltó óra csupán.*

*Az életem egyetlen nap, mely
elillan, elszáll.*

*Ó, Istenem, te tudod: ahhoz,
hogy szerethesselek téged,
nincs másom, csak ez a mai
nap. (...)*

*Szeretlek téged, Jézus,
utánad vágyakozik lelkem;
csak egyetlen napra még
maradj támaszom!”*

Azt kéri Jézustól, hogy ma tudjon hűséges lenni hozzá. Ez reális, megvalósítható. Amikor azt mondjuk Istennek: „örökké szeretni foglak, soha többé nem követek el bűnt”, irreális elvárásokat fogalmazunk meg magunkkal szemben, és az elménk ettől „kiakad”. Sokkal inkább megélhető, és kevésbé félelmetes, ha azt mondjuk neki: „csak a mai napon hadd szeresselek téged”. Talán éppen ez a szentek erejének titkos erő-

forrása: hogy sikerült egyre jobban a mostban élniük, és nem rágódni a múlton vagy aggódni a jövő miatt. Felébredés a mostra, visszatérés a jelen pillanatba: Isten jelenlétének megtapasztalásához mintha nem kéne sok, csak annyi, hogy ez megtörténjen. És ezt bárhol, bármikor meg tudjuk tenni. Isten jelenléte „*itt és most van*”, ezért csak az szükséges a megtapasztalásához, hogy egyre többször ráébredjek a mostra, éber legyek a jelenben. Ez azonban nem a természetes állapotunk. Legtöbbször nem itt vagyunk, és nem most. A természetes hajlamunk az, hogy ne legyünk jelen, hogy „alváró életet” éljünk. Ez bűnbeesettségünk, törekenységünk legnagyobb jele és rengeteg bűnünk gyökere. A szeretet forrása bennünk van, nem a másik emberben.

Vágyhatom a másik emberre, de ne keressem benne azt, amit magamban kell megtalálnom. Két olyan embernek, akik nem egymásban keresik a legmélyebb alapszükségletük beteljesedését, és úgy

kötnek házasságot vagy barátságot, minden arannyá válik a kezében, amihez hozzáérnek. Amikor nem vagyunk jelen a mostban, és a szeretetforrásunkat máshol és másban keressük, akkor és ott kezdődik minden, ami a bűneinkkel, a függőségeinkkel és a kompenzációinkkal kapcsolatos. Csalódásaink alapja az, hogy nem tudunk jelen lenni a forrásunknál. Minden megvan belül, magunkban, csak nem találjuk. Ez nem ezoterikus ízü, hanem a legmélyebben evangéliumi állítás, mert Jézus mondja azt nekünk, hogy „Virraszatok!”. Mit tesz, aki virraszt? Éppen elaludna, de ellentart ennek, és ébren marad.

Az egyik idősík, amelyben leginkább lenni szoktunk, a *múlt* – ami már nincs, mégis benne ragadhatunk. Létezik a múlthoz való viszonynak egészségtelen és egészséges változata. Rágódhatom, tépelődhetem a múlton, leragadhatok egy bizonyos pontjánál, és visszavágyhatom oda, idealizálhatom: ez gátja a jelen boldogságnak. Nem kell azon-

ban a múltat elfelejteni, hanem az a jó, ha tanulni akarok belőle, fel akarom dolgozni, békét akarok kötni vele. A jövőtől való félelem is gondot jelenthet. Isten a jelenben adja a kegyelmét, előre nem. Az, hogy számolunk a jövővel, természetes, de csak a jelenben tudunk rá felkészülni. Az sem jó, ha a jövőbe helyezük, vagy bizonyos jövőbeli feltételekhez kötjük a boldogságunkat. Most kell döntenem mellette. Az alternatív, fantáziánk által teremtett jelenből is vissza kell térnünk a szürke, kihívásokkal teli valóságba.

Gondold át, hogy a jelen helyett hol tartózkodsz most. Gyere vissza, ébredj fel, tölts egyre több időt az *itt és most*-ban. Avilai Szent Teréz negyvenévesen, húsz év

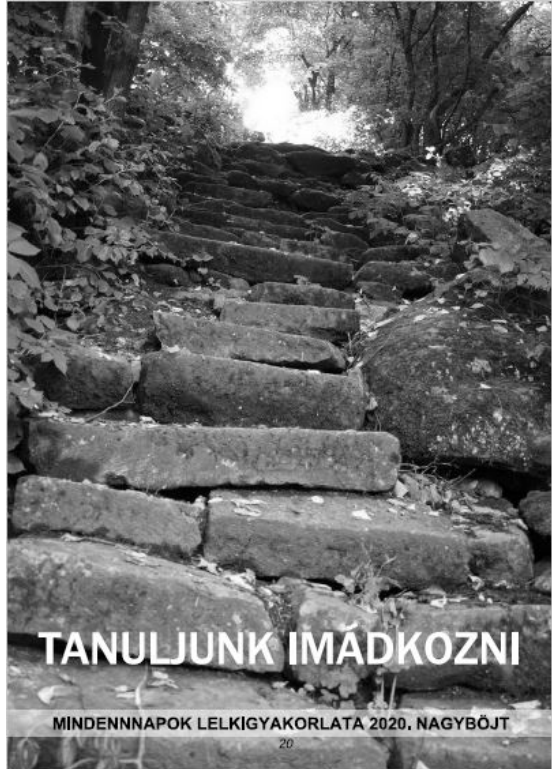

szerzetesség után „*ébredt fel*”. Addig nem volt jelen Isten jelenlétében. Soha nem késő felébredni, Teréz mégis élete végéig siratta, hogy korábban annyit „*kódorgott*”. Lisieux-i Szent Teréz viszont „korai ébredő” volt. Példája arra tanít, hogy keressük a most örömét és hatalmát, és ne múlt és jövő hullámszámban sodródjunk. Kezdjük el élni. Ez nem fogja azt jelenteni, hogy egyszerre minden gondunk megoldódik, de a körülményeinktől függetlenül megtehetjük, hogy a jelen pillanat öröme és békéje mellett döntünk.

Béri Renátó karmelita

2020 Nagyböjt Mindennapok lelkigyakorlata

Nagyböjt vasárnapjain egy rendhagyó lelkigyakorlatra hívjuk a testvéreket. 17.00-kor a Regőczy kápolnában a kiadott elmélkedési anyagról fogunk beszélgetni, megosztani tapasztalatainkat. Csöndes és hangos imában Isten elé állni. Egy mélyebb Istenkapcsolatra szeretne elvezetni bennün-

ket ez a lelkigyakorlat. A napi evangélium a lámpás a lábunk előtt, hogy vezessen bennünket. Az Ige testté lett, így jött közénk. Az Isten az Igén keresztül jött el hozzánk. Mi is az Igén keresztül tudunk eljutni hozzá. Ő az Út, aki elvezet bennünket Istenhez. A reggeli imában elmélkedjük át, hogy ez az ige, hogyan lesz „iránytű” a nap különböző helyzetekben, sajátosan a nehézségekben. A heti elmélkedések anyagát az imádság témaköréből Jálícs Ferenc jezsuita atya írásából állítottuk össze. A lelki-

gyakorlatos könyvet a templomban megvásárolhatjuk. Az elmúlt évekhez hasonlóan meghívjuk testvéreinket arra, hogy kapcsolódjanak be a „*Mindennapok lelki gyakorlatába*”. Hozzunk döntést, hogy minden nap imádkozunk és olvassuk a napi igét. Az ötödik-hatodik héten életgyónásra hívjuk a résztvevőket. Meg fogjuk tapasztalni, hogy az élet tele lesz kicsi és nagy csodákkal.

2020-ban Eucharisztikus Kongresszusra készül az ország.

Szeretnénk elmélyülni a legszentebb imádságban, a szentmisében, annak megértésében is. Az eucharisztikus kongresszus mottója így szól: „*Min-den forrásom belőled fakad.*” Keressük meg ezt a forrást, az Isten igéjében, a testvéri közösségben, az Eucharishtiában. A II.Vatikáni zsinat tanítja, hogy a szentmise a keresztény élet csúcsa és forrása. Életünk hétköznapijait nem a csúcson és nem a forrásnál éljük, de abból merítünk erőt,

hogy keresztényként tudjuk megélni mindennapjainkat. Fedezzük fel újra a szentmisét és a szentségimádást.

Íme hitünk szent titka

Mondja a pap minden szentmisében, miután a kenyér és a bor valóságosan Jézus Krisztus testévé és vérévé vált. Bár gyakran halljuk e szavakat, ott a veszély, hogy hozzászokjunk, valamiképpen a felszínen maradjunk és ne merüljünk el ebben a titokban. Mert az az életforma és környezet amelyben élünk, rohanásával, zajával, csillogásával az élet felszínén, a látható és -gyakran csak látszat- valóság-ra akarja vonni figyelmünket. Pedig az igazi valóság, a valódi értékek, az élet és a szeretet teljessége csak akkor tárul fel számunkra, ha meg tudunk állni, el tudunk csendesedni, szívünk mélyére tudunk merülni és meg tudunk nyílni a Teremtőnkkel és Megváltónkkal, Szabadítónkkal való találkozásra.

Ha ismernéd Isten ajándékát

Szent Ágostontól származik ez a szép mondás: „Minél jobban ismerem egy dolgot,

annál magasabbra értékelem.” Egészséges érzéssel a népfiai megfordították, és ezt szokták mondani: Amit nem ismerek, azért nem hevülök. Mindkét mondás igazságát számtalanszor tapasztaljuk az életünkben. Gondoljunk például arra, amit valószínűleg mindannyian olvastunk az indián történetekben, hogy az európai hódítók gyakran üveggyöngyökért vásárolták meg az indiánok legértékesebb dolgait. Mivel az üveggyöngyök meg voltak csiszolva és ragyogtak, az indiánok azt hitték, hogy valami csodálatos kincset kaptak. És mit adtak érte? Sok esetben aranyat. Mert az arany értékét nem ismerték, és ezért nem is becsülték. Itt is ezzel találkozunk: amit nem ismerek, azért nem hevülök. Vagy pedig fordítva: minél jobban ismerek egy dolgot, annál magasabbra értékelem.

Ha nem ismerem a szentmise értékeit, akkor nem fog különösebben megmozgatni. De fordítva is igaz: minél jobban ismerem az értékeit, annál jobban megbecsülöm, annál

inkább hajlandó vagyok érte áldozatokat is hozni. A hit fényében el kell ismernünk, hogy a szentmise katolikus vallásunk középpontja. Igen azt kell mondanunk, hogy szent egyházunk gyémánt ékszere, ragyogó gyémántja, egy rendkívül értékes gyémántja, melynek értékét aligha tudjuk eléggé megbecsülni. És természetes, hogyha megtanulom a szentmisét így értékelni, akkor már jelent valamit a számomra. Ebben az összefüggésben az Üdvözítő mondott egy alkalommal valami nagyon szépet. Ez akkor volt, amikor letelepedett egy kútnál, és jött egy szamariai asszony (Jn. 4.1-26) Miért jött? Hogy vizet merítsen. És akkor az asszony elcsodálkozott, hogy az Üdvözítő vizet kért tőle. Mert mint tudjuk, az Üdvözítő megkérte, hogy merítsen, és adjon neki is vizet. Azt is tudjuk, hogy a zsidók és a szamaritánusok megrögzött ellenségek voltak. Tudni sem akartak egymásról. Ezért kérdezi a szamaritánus asszony: „*Hogyan, Te tőlem kérsz vizet?*” És akkor Jézus

ezekkel az elgondolkodtató szavakkal válaszol: „Ha ismernéd Isten ajándékát” – azaz: ha tudnád hogy most kivel beszélsz! Ez az a szó amit magunkba kell vésnünk. Ha ismernéd Isten ajándékát! Miféle ajándéokra gondolunk itt? A szentmisére. Ha visszatekintünk a keresztény évszázadokra, akkor azt láthatjuk, hogy a szentmisének időről időre rendkívüli értéket tulajdonítottak. És ez különösképpen a keresztényüldözések idején fejeződött ki.

A szentmise emberi mű és Isteni mű egyszerre. A szentmise választ ad az emberi ter-

mészet egyik ösztönére. Ez az ösztönös törekvés arra, hogy az ember kifejezésre juttassa, hogy elismeri Istent az élet és a halál legfőbb Urának, és saját maga teljes függőségét a végtelen Istentől. Mindenütt a világon évezredek óta állnak oltárok. Mit jelent ez? Miért mutatnak be az emberek áldozatokat? Mert ez megfelel az emberi természet egyik ösztönének. A szentmisében a felajánlás velege az adományok: az ostya és a bor felajánlása, melyekkel Istentől való függőségünket fejezzük ki - ez a lényeg. De nemcsak az én személyes függőségemet, hanem mindannyiunk függőségét. A mise kánonjában kérjük a Mennyei Atyát, hogy fogadja el kegyesen ezeket az áldozati adományokat. Áldja meg őket és gondoskodjon arról, hogy béke legyen a házukban, a családjukban, nemzetünkben és az egész világon. Kérjük továbbá, hogy tegyen minket alkalmassá arra, hogy Üdvözítőnk teste és vére valóban üdvösségünkre szolgáljon.

Az Úrfelmutatás után ezt

mondjuk: Az Úr halálát hirdetjük, amíg el nem jön. Mit jelent az Úr halálát hirdetni a nap folyamán? Azt jelenti, hogy az Úrral együtt áldozatként a kereszten függeni. Azon a kereszten, amely a szentmisében újra fel lett állítva élénk. A kereszten, Krisztus keresztjén fűgghetek. Krisztus keresztje most az én keresztemmé vált. Miféle kereszt ez? Lehet egy személyiség-kereszt, lehet egy családi kereszt, lehet a hivatásunk keresztje. Mindez az Üdvözítő keresztjének egy szilánkja lesz számomra.

Gondoskodnunk kell arról hogy a szentmisék „élet misévé” legyenek. Mit jelent ez? A nap folyamán végtelen sokszor megismétlődik a felajánlás, az átváltoztatás és az áldozás. Ismétlődik a felajánlás. Mit akar ez mondani? Amint arra lehetőség nyílik, áldozatot hozunk. Emlékeztetem magam: most csengetnek a felajánlásra. Az üdvözítő most akarja még egyszer áldozat életét bennem folytatni. És ha ilyenkor az üdvözítővel együtt függök a kereszten, ak-

kor Vele együtt én is átváltozok, és egyúttal újra felveszem Vele a legbensősége-sebb érzékelés kapcsolatát. Minél inkább így éljük meg a szentmisét, idővel annál magasabbra fogjuk értékelni.

Josef Kentenich

Ókeresztény felfogás:

Krisztus teste az Egyház és az Eucharisztia.

Az első évezred keresztény gondolkodásában az Egyház, a közösség és az Eucharisztia nagyon szorosan kapcsolódott egymáshoz. Az egyházatyák nagyon keveset írtak arról, hogy Krisztus miképp van jelen az eucharisztikus színek alatt, sokkal inkább az foglalkoztatta őket, hogy az Eucharisztia miképp teremt egységet. Aranyszájú Szent János, Szent Ágoston nagyon kedvelték a képes beszédet. Gyakori

hasonlat volt a kenyér és bor születésének analógiája.

Ahogy a búzaszemeket a föld négy égtájáról egybegyűjtik, lisztté őrlik, vízzel összekeverik és megsütik, hasonlóképp jönnek össze a hívők a világ minden részéről, a keresztség előkészítő szertartásai által őrlődnek lisztté, amit a keresztség vize köt össze és a Szentlélek tüze süt egybe. A bor is sok szőlőszemből lesz egyetlen itallá, mi is hasonló módon válunk eggyé az Eucharisziában. Aranyszájú Szent János kommentárjában olvashatjuk: *„Amint ugyanis a kenyér egy, bár sok búzaszemből lett, s e búzaszemek, bár nem látszanak, mégis benne vannak a kenyérben, úgyhogy különállásuk eltűnik tökéletes és kölcsönös egybeolvadásukban; ugyanígy mi is egyek vagyunk egymással és valamennyien egyek vagyunk Krisztussal.”* Ugyanebben a részben olvashatjuk az egyházatyától: *„Mert mi a kenyér? Krisztus teste. Mivé lesznek azok, akik magukhoz veszik? Krisztus testévé; de nem sok test lesz, hanem csak egy.”*

Az Egyház nem egyedül álló test, hanem Krisztus teste, ahol Krisztus a fő. A Fej és a tagok egyetlen testet alkotnak. Az első évezred egyház-tana lényegileg eucharisztikus volt, és fordítva, az Eucharisziáról szóló tanítása pedig közösségi. A második vatikáni zsinat *communio* egyház-tana tulajdonképpen ehhez a forráshoz tért vissza.

Házasság hete

Hazánkban 2020-ban tizenharmadik alkalommal rendezték meg a Házasság hetét a keresztény egyházak és civil szervezetek széles körű összefogásával. Az országos rendezvénysorozat célja, hogy felhívja a figyelmet a házasság, a család értékeire és fontosságára, valamint hogy segítséget nyújtson a házasságra készülőknek vagy a párkapcsolati problémákkal szembesülőknek. Ebben az évben plébánia közösségünk is bekapcsolódott ebbe a programba. Nagy ajándék volt annak a harminc házaspárnak akikkel közösen éltük át ezt a hetet.

Február 9. vasárnap a szentmisék után a házaspárok megáldásával kezdődött a program. Február 12. szerdán

a Regőczi kápolnában: Dr. Drobilich János és felesége nagymarosi tanúságtevő házaspár előadását hallottuk a mindennapok küzdelmeiről, örömeiről. Február 15. szombaton a Regőczi kápolnában szentmise keretében a résztvevők megújították házassági fogadalmukat. (Volt egy zártkörű rendezvény is, ahol a szerelmi öt próba akadályversenyt élték át közösen a párok.) Az est gyertyafényes vacsorával zárult. - Gyönyörű hét volt - Jövőre folytatjuk.

Mária napok a kisváci Regőczi kápolnában.

Január harmadik hetében emlékeztünk a „Banneuxi” jelenés évfordulójára. Regőczi István atya Belgiumból hozta Vácra ezt a hagyományt, amelyet évről évre megünnepel-

nek a kisláci kápolnában.

Öt napon keresztül közösen kértük a Szűzanya áldását, közbenjárását. A szentmise után különböző programokkal készültek a szervezők. Első nap a szentmise után szentsegímdást tartottunk. Csütörtökön rózsafüzért imádkoztunk. Pénteken a mise után Szent Maximilián Kolbe atyáról készült Két korona c.filmét néztük meg. Szombaton a szentmise után a Regőczy kápolna kórusának volt nagyon szép irodalmi-zenés műsora. Vasárnap Kármán János atyával együtt mutattuk be a szentmisét, melynek végén 80 testvérünk vette fel a betegek szentségét. A programot szeretetvendégséggel zártuk.

Ökumenikus imahét

Január negyedik hetében szerte a világon együtt imád-

koztak különböző keresztény felekezetek tagjai. Vácon is bekapcsolódtunk ebbe a nagy imaláncba. Az evangélikus, református, templomok után a Regőczy kápolna teljesen megtelt. Az idei alap gondolat: *„Igen emberségesen bántak velünk”*. Az Apostolok Cselekedeteinek ezt a versét a Málta szigetén élő különböző felekezetű keresztények javasolták az egység imahe-tére mottóul. Ezek a közösségek nagyon sok kezdeményezést indítottak el közösen a szegények és a menekültek javára. Mi vajon hogyan tesszünk tanúságot testvéreinknek Isten szeretetéről? Hogyan járulunk hozzá, hogy egységes családok, szolidáris települések és igazán emberséges társas kapcsolatok épüljenek?

„Jézus megmutatta nekünk,

hogyan szeretni azt jelenti: elfogadjuk a másikat, ahogyan van, úgy, ahogyan Ő elfogadott mindannyiunkat. Elfogadjuk a másikat, ízlésével, gondolataival; hibáival, azzal együtt, hogy más, mint mi vagyunk. [...] Ez azt jelenti, hogy magunkban helyet készítünk neki, elűzve szívünkben minden elhamarkodott véleményt, ítéletet és ösztönös elutasítást. [...] Akkor szerezzük a legnagyobb dicsőséget Istennek, ha erőfeszítéseket teszünk, hogy elfogadjuk a felebarátunkat, mert így vetjük meg a testvéri közösség alapjait.

Farsang 2020

Február 9.-én szombaton este a családos közösség apajaja és nagyjaja a Regőczy ká-

polnában farsangolt. A gyerekek egyre nagyobbak, a program is a játékok, a jelmezek is, a táncok is egyre fejlődnek.

Február 22.-én szombaton délután nagy készülődés volt a Galamb utcai egyházi Oktatási központban. Egyházközségi bálra készülődünk. Több mint 100-an jelentkeztek. Idén is szépek voltak a Fehérek templomának és a Regőczy kápolnáinak kórusai. Sinkó Pál és neje Hajni voltak az est házigazdái, két fiuk Zsolti és Bence nagyon jó tánczenét játszottak, ami sok párt meg is mozgatott. Finom volt a vacsora. A tombolán idén is többen nyertek a plébánia körtefájának pálinkájából. Egészségükre.

*

Soha nem hagyott nyugodni az Ur!

Hugyecz Balázs diakonus lelkipásztori gyakorlatát végzi plébániánkon. Hivatásának születéséről - érlelődéséről vall, bemutatkozó írásában.

Sokszor el kellett már mondanom az elmúlt hét év alatt az életem és hivatásom történetét. Sajnos nem sikerült erre még jobb formulát találnom. Nézzék el nekem a kis-sé száraz és tényszerű írásomat.

Hugyecz Balázsnak hívnak. Egy kicsi Nógrád megyei faluból származom, Romhányból, azonban szívemnek éppoly kedves édesapám szülőfaluja, Nógrád is. Hitemet az itt élő nagymamám által kaptam,

aki kisgyerekként sokszor magával vitt a templomba, este imádkozni tanított és felolvasott nekem a Bibliából.

Később, plébánosom buzdítására 3. osztályos koromtól fogva ministráltam, naponta eljártam szentmisére. Egy összetartó kis közösség alakult ki a fiatalokból, akikkel együtt jártunk ministrálni, betlehemezni és nyaranta kirándulni. Később gimnáziumba a váci piaristákhoz kerültem, úgy érzem, az ott eltöltött évek és az ott megismert emberek is rengeteget segítettek a papság melletti elköteleződésemben.

Óvodás koromtól kezdve többször is felmerült bennem a papság gondolata. Persze mindig akadt valami, ami egy ideig jobban érdekelt, ilyen volt például a régészet illetve a kertészkedés, de soha nem hagyott nyugodni az Úr. A végső, vagy komolyabb elhatározást a gimnázium első évében sikerült meghoznom. Onnantól kezdve biztos voltam benne, hogy merre is kell indulnom. Így 2013 nyarán felvételt nyertem a Váci Egyházmegye papnövendékei közé.

Ez év szeptemberében kerültem Kismarosra, ahol újraindult az egyházmegye előkészítő szemináriuma. Ebben az első, azaz előkészítő évben, a tanórák mellett komoly hangsúlyt kapott a fizikai munka is. Remek lehetőség volt tapasztalatszerzésre az élet számos területén. A Nővérek imaéletébe való bekapcsolódás, a hely nyugalma és varázsa nagy hatással voltak rám.

Következő évemet szintén Kismaroson kezdtem, de már bejártam a Pázmány Péter

Katolikus Egyetem Hittudományi Karára Budapestre. Emellett viszont befogadó közösség gyanánt maradtunk egy társammal az újonnan érkezők számára az előkészítő szemináriumban. Két évet végeztünk el így az egyetemből, tehát három Kismaroson töltött év után kerültem a Központi Szemináriumba Budapestre.

Dr. Beer Miklós püspök atya a nyár elején diakónussá szentelt és első állomáshelyemül Salgótarját jelölte meg, ahol fél évet töltöttem. Majd Marton Zsolt püspök atya a Vác Felsővárosi Plébániát jelölte ki új szolgálati, tapasztalatszerzési helyül. Nagy izgalommal és várakozással léptem ki az iskolapadból, és vágok bele a lelkipásztori életbe. Örömmel és nyitottsággal érkeztem a plébániára, szeretnék minél több embert megismerni, illetve bekapcsolódni minél jobban annak életébe. Hálásan köszönöm mindazoknak, akik imádkoznak értem, hogy továbbra is hűséges maradjak!

Plébániai programok

Febr. 29. szombat 10.00-Egyháztanács lelkinap, 13.30-tól
Egyházközségi lelkigyakorlat

*

Márc.1. Elsőáldozók, katekumenek bemutatása.

*

Nagyböjt péntekein 16.00-kor keresztúti ájtatosság a regő-
czi kápolnában

*

Nagyböjt vasárnapjain:

8.00-tól 8.30-ig és 10.30 -tól 11.00 -ig szentségimá-
dás *(készülünk az eukarisztikus kongresszusra).*

17.00 -tól a Regőczi kápolnában Mindennapok lelki-
gyakorlata

*

Ápr. 5. Virágvasárnap: Passió

*

Ápr. 10. Nagypéntek: keresztút 9.30 -tól a Spinyéri kápol-
nához

*

Ápr. 12. Húsvét. Hajnalban: Öröm útja a Kálvárián

*

Ápr. 30 - Máj. 3. Zarándoklat Medjugoriebe

*

Jún. 1. Pünkösdhétfő: Júniális a Spinyéri kápolnánál

*

Jún. 20. Papszentelés

*

Jún. 22 - 25. Napközis tábor a Regőczi kápolnában

*

Jún. 29 - Júl. 3. Hittanos tábor Nagyörzsöny

*

Aug. 7 - 9. Felnőtt lelkigyakorlat Máriabesnyő

*

Aug. 14 - 16. Családos lelkigyakorlat Nagyörzsöny

**Tornay András
Autóstop**

**Áll valaki az út mentén
Karja egyenesen
kinyújtva,
mintha keresztre
feszítették volna
Tenyere behorpadva
mintha szögek marták
volna húsát**

Stoppol

**Helyet kér magának
rohanó életekben.
Kevesen veszik fel**